

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 22 серпня 1987 року

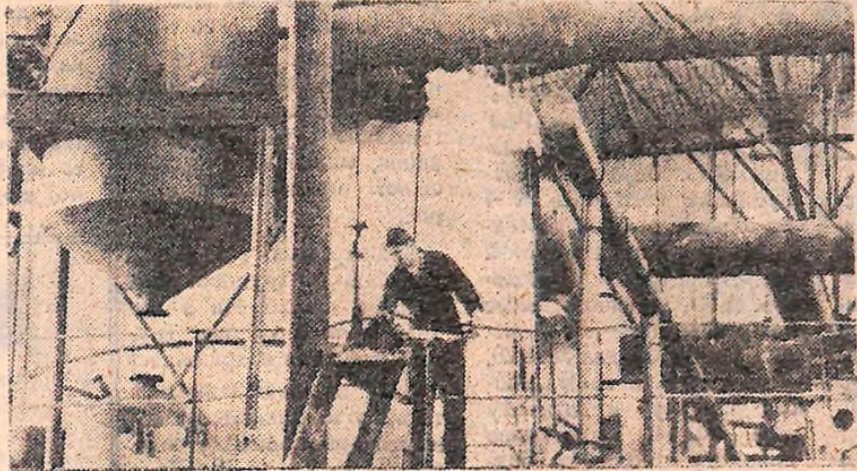
№ 101 (3920).

Ціна 2 коп.

Завершується підготовка до нового сезону цукроваріння 2-го імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району. На ремонті та підготовці обладнання відзначається КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА БРИГАДА МОНТАЖНИКІВ ВАСИЛЯ МАТВІЙОВИЧА ПОГОРІЛОГО (на знімку зліва внизу). Досвідчений керівник колективу разом з молодими колегами Володимиром ТОПАРЕНКОМ, Іваном МЕЛЬНИКОМ, Миколою ЗАХАРЧУКОМ, Олексієм ЗАГІНАЙКОМ та Миколою ЗАВИДЮКОМ (зліва направо) перевищують доведені завдання.

Загальне керівництво ходом ремонтних робіт здійснює заступник головного механіка Олександр МА-СЕЛЬСЬКИЙ (на знімку зліва). Він — випускник Смілянського харчового технікуму, нещодавно став кандидатом у члени КПРС. На знімку вгорі — ідуть ремонтні роботи в одному з цехів підприємства.

Фото І. ЯНОВЕНКА.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

● ПІДГОТОВКА ДО НОВОГО НАВЧАЛЬНОГО РОКУ: ПРИЄМНІ ТУРВОТИ РАЗОМ З МАЛОПРИЄМНИМИ ПРОБЛЕМАМИ. У ЧОМУ ВІННА ІНКОЛЯРІВ? МАТЕРІАЛ «ЗНАЙМА СПИ-ТАЄ» — 2 СТОР.

● ТЕМАТИЧНА СТО-РІНКА «ЗІРНИЦЯ» ЗНА-КОМИТЬ З ОСТАННІМИ НОВИНАМИ У ВІСЬКО-НО ПАТРІОТИЧНОМУ ВИ-ХОВАННІ МОЛОДОГО ПО-КОЛІННЯ — 3 СТОР.

● «СУБОТНІЙ КУР'-ЄР» ПОВІДОМЛЯЄ ЗАВ-ДАННЯ ЧЕРГОВОГО ТУРУ ІНШОГО КОНКУРСУ, РОЗПОВІДАЄ ПРО ВИ-ПАТНОГО ХУДОЖНИКА І. ПІРОСМАЙНІВЦІ. ЗНАКОМИТЬ З ГІПОТЕ-ЗОЮ ПРО НАШІХ ПРЕ-ДКІВ-СІКІВ — 4 СТОР.

АНОНС

ЯК ВИБИРАЛИ ДИРЕКТОРА

Дозволя молоді і соці-лістичне підприємство, Брей-данс і ММН. Ці та інші проблеми були в центрі уваги розширеного засідання ради молодіжного центру. Потім відбулися вибори директора. (ЧИТ. 2 СТОР.)

Випробування підрядом

Господарями 300-гек-тарного поля стали мо-лоді механізатори до-нецького колгоспу імені Шевченка. Одними з пер-ших в області вони взя-лись освоювати госпро-рахунок на нормових ді-лянках господарства.

— Ми давно примірялись до «накордуну», — розповідає секретар комсомольської організації колгоспу Сергій Ключко. — Торік навіть зро-били спробу застосувати підряд. Але він не дав очі-куваного ефекту: поспіши-ли об'єднати кілька мало-чисельних бригад, слабо зв'язаних спільними інтере-сами, залучили випадкових людей. Стало ясно, що з наскоку з таким складним ділом не справишся.

Але невдача не остудила запалу хлопців. До перехо-ду на прогресивну форму праці готувались ретельно, багато уваги приділили комплектуванню ланок, на-вчанню. Хлопці підірвали надійні: Сашко Деменко, Володя Панасюра, Коля Іва-нов... Усі не так давно по-вернулися з армії. До них приєдналися Олег Федо-ренко, Олег Бабенко та ін-ші недавні школярі, хто ще в роки навчання працював на полях господарства у складі учнівських виробни-чих бригад.

Першим повірив у них голова колгоспу І. Шапош-ник:

— Правління одностайно підтримало ініціативу ко-мсомольців: ному, як не мо-лодим освоювати нові фор-ми організації і оплати пра-ці. Колгоспні економісти розробили оцінки праці молодіжних ланок, макс-

АДРЕСИ КОМСОМОЛЬСЬКИХ СПРАВ

мально врахували їх специ-фіку і особливості. Разом ще раз обговорили найважливіші проблеми впровад-ження економічних методів господарювання.

Колгосп не поспушився, виділив нову техніку, насін-ня, набір добрив. Ініціати-ву надали механізаторам, які продовжували вивчати досвід передовиків, читали спеціальну літературу. У гар-ячу пору збирання усе це ще й як стало в пригоді.

Діють вони за принци-пом один за всіх і всі за одного. Коли ми рано ран-ці виїхали в поле, робота вже була в розпалі. «Рані-ше виходили коли дове-деться, а тепер, за нової організації праці, о шостій ранку вся техніка вже під-лі», — говорять хлопці.

Сталася заминка: вийшов з ладу трактор Петра Боби-кова. Ше рік тому ця на-віть дріб'язкова поломка надовго зупинила б весь конвеєр. Інша справа — робота за безпартійною си-стемою. Тут же на допомо-гу прийшли товариші по ланці. Через кілька хвилин знайшлися і потрібні дета-лі, і зварювальний апарат. Ось що значить взаємоді-помога! Адже з цього чи-малою мірою складається кінцевий результат.

Щоб у достатку забезпе-чити нормами поголів'я од-нієї лише молочної ферми, необхідно щодня поставля-ти туди як мінімум 450 центнерів зеленої маси. Справа непроста, якщо врахувати віддаленість фер-ми та бездоріжжя після недавніх злив. Але вже перші дні нинішньої ко-совиці показали: комсомольці успішно справляються з завданням, уся техніка на ходу. Позначилось і те, що до підрядних ланок вклю-чено також родіїв.

С. САВЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

ВІКТОР Олександрович Донецький, робітник цеху № 24, із лапучком у руці, який нагадував об-рисами пляшку, прямував до розбитої шибки. Та помітивши біля прохідної людей, мов бравий воя-ка, повернув геть. Нев-довзі, напевне, рука забо-ліла тримати згорток, зно-ву рушив до шибки. Пе-редавши «тягар», підтюп-цем направився в проти-лежний бік. Зразу заува-жимо — не до прохід-ної...

Далі він був затриманий членами комсомольсько-го оперзаступника дружин-ників. І тут же став до-водити, що в людей, які все це бачили... поганій зір. Можливо, це б до-вог переконали, у цьому нас, якби слюсар цього ж цеху, Олександр Кри-ворот не почав хуліганити на прохідній № 6. Поки розбиралася з Олександром, В. О. Донецького ви-ручив начальник цього ж цеху В. П. Балашов. Не давши закінчити розмови, він владним голосом на-казав Віктору Олександровичу: пішли. Уже в це-ху доручив усього роз-зібратися своєму заступ-нику — В. В. Полевничо-му.

Біля розбитої шибки, але вже в цеху, сиділа ве-селенька компанія. Всі — напідпитку. Любителі чар-ки категорично заперечу-вали, що їм передали пере-писки. Одним словом, дружинники виявилися винними.

Не будемо переповіда-ти буквально всіх роз-мов. Скажемо лише, що В. В. Полевничий, якому дружинники вказали на упущення, згадав про законність їхніх дій. Явно не влаштувала його та-кож присутність кореспон-дента. На його думку, про-те, що рейд відбудеться і в ньому візьме участь газетяр, треба сповіщати заздалегідь. А ще зажа-дав, щоб матеріал обов'-язково погоджувався з

керівництвом цеху. Як-не-як, знаючи про власні недоліки, боявся, що во-ни з'являться у пресі.

До чого лише не дій-деш, коли почнеш хвилю-ватися! Заступник началь-ника цеху ніяк не хотів зрозуміти, чому члени оперзаступника залиши-ли в спокої В. О. Донецького і «причепилися» до тих, хто просто вирішив поси-діти на свіжому повітрі. Що не кажіть, зрозуміти

Сам не захотів вступати в комсомол, — зізнається.

Ні, комітет комсомолу винуватити не будемо. Не захотів... Виключили. За його ж бажанням. Вплив не лишили. Та цьому го-ре-робітничкові не сором-но перед чесними люди-ми за свій вчинок. Напе-не, не потерпають і самі! «Причепилися» до тих, хто просто вирішив поси-діти на свіжому повітрі. Що не кажіть, зрозуміти

ПІД НАРКОЗОМ БЛАГОДУШНОСТІ

ОПИНІЛИСЯ НЕ ЛИШЕ ПОРУШНИКИ ТРУДОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ, АЛЕ І ДЕХТО З КЕРІВНИКІВ МЕХАНОСКЛАДАЛЬНОГО ЦЕХУ № 21 ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА»

людей можна: чистого струменя бракувало, а перегар душив, не давав дихати. В. В. Полевничий навіть згадав про медич-ну експертизу. Мовляв, запах і похитування — це ще не вияв сп'яніння. Та куди оперзаступник не виключили і її — зійшли-ся просто на зіп'яніх са-мих порушників.

В. В. Літченко (один із них) на ногах стояв не-певно. Що ж, земля, як казав Коперник, крути-лася. Крутилася вона в ньо-го під ногами і місяць тому, коли проводився аналогічний рейд. Не від-мовлявся, що змочив гор-ло оковитою. А експер-тиза? Навіщо, усе зрозумі-ло і так. Не заперечу-вав, що після роботи трошки випив і В. І. Мар-тиненко.

От Юрія Водвільсько-го, стан якого видавали і очі, і голос, а тим біль-ше — рухи, затримали біля прохідної цеху з дво-ма нерозкормованими пляшками горілки. Юрій — не член Спілки. —

нбила свій комсомольсь-кий квиток, а тим більше — совість — проводити-ся відповідна робота.

Ну, а Олександр Лисен-ко, вантажник четвертого цеху, ніяк не сподівався, що пізляшки самогону, яку він так старанно за-пхав за штани за спиною, дружинники зможуть по-мітити. Черговий наряд міліції повіз цього хлоп-ця до райвідділу внутріш-ніх справ...

Що ж змушує оцих лю-дей іти на компроміс із власною совістю, залязи-ти в пляшкові відбренє-ни? А що сприяє іншим по-ляльно ставитися до я-ких порушників дисциплі-ни? Представники керів-ництва механоскладаль-ного цеху № 24 жодним словом не присоромили п'яничок. Більше того — вони своїми розмовами намагалися виправдати їх. І — перш за все — себе. Не бачачи в цьому вини, почувалися правими.

Не вдаючись до амбі-цій, але згадавши ще раз В. О. Донецького, за-

РЕЙД

уважимо, що він в робо-чий час вільно залишив прохідку, розгулював мі-стом.

— Я не гуляв. До апте-ки ходив, щоб придбати тонометр.

Як виявилось, в аптеку він не ходив. І про наяв-ність тонометрів, які, до речі, відпускаються за ре-цептами, в той день ціка-вилися тільки ми одні.

На жаль, питання, чим займаються підопічні під час роботи, мало цікавило і начальника даного цеху, і його заступника. Адже Олександр Лисенко, ван-тажник з цеху № 4, теж гуляв у робочий час.

Не зацікавила нікого й розбита шибка. Як і те, що не один робітник ішов з території заводу в нетверезому стані. Ці-кавило інше — як і що писатиметься до газети. І вже заздалегідь говорили про суб'єктивність...

Того дня оперативний комсомольський загін дружинників підприєм-ства, який проводив рейд разом з працівниками мі-ліції, виявив чимало по-рушень трудової дисци-пліни. Рейди проводилися не лише в механоскладаль-ному цеху, а ще в кіль-кох місцях.

На завод не пронесли чотири пляшки тільки го-рілки. Хто знає, чим би скінчилась зміна за вер-статом у робітника, який причастився 6 «ковито-нок». До біди — один крок. Шкода, що це не являється для всіх. Іншаке наш рейд сприйняти б не як удар по престижу, а як допомогу.

Рейдова бригада:

М. ЄВЛОДІВ,

О. ШИЛО,

члени оперативного комсомольського за-гону дружинників за-воду «Червона зірка», Ю. ЯРОВИЙ, спецкор «Молодого комуніста».

Зима спитає

У пароді кажуть: зима спитає, де вітку були, Що ж до освіти, то сірок зменшується — до 1 вересня лічені дні, а подекуди ще треба відремонтувати меблі, технічні засоби навчання і навіть нові корпуси шкіл та дошкільних установ.

Переможцями соціалістичного змагання в готовності до нового 1987—88 навчального року вважаються школи № 5 Ленінського і № 14 Кіровського районів м. Кіровограда. Тут з допомогою базових господарств, батьків, учнів і громадськості завчасно виконані ремонтні та опоряджувальні роботи, обладнані навчальні кабінети, лабораторії і майстерні, спортивні майданчики, приведена до належного стану наочна агітація, поповнені шкільні бібліотеки. Такий же порядок і в багатьох інших школах.

З 1-го вересня п'ятирічного року на базі міських шкіл і дитсадків буде відкрито 28 перших класів для шестиліток, в яких буде навчатися 860 дітей цього віку. В таких школах як №№ 10, 18 і 29, дитячих садках №№ 33, 71 та деяких інших створено

НАЗУСТРІЧ НОВОМУ НАВЧАЛЬНОМУ РОКУ

реши умови для навчання і виховання. Але прикро, що не всі базові і будівельні організації з повним розумінням ставляться до проблем і потреб шкіл згідно з вимогами Основних напрямів реформи загальноосвітньої і професійної школи.

Введена в дію середня школа № 31 — новобудова на 1568 учнівських місць, що в 73 мікрорайоні на вулиці Палаєва. Але в ній з вини спеціалізованих №№ 111 і 528 (начальники А. І. Мороз і Є. М. Іванов) ще не закінчені електромонтажні і сантехнічні роботи. Не виконують договірні умови спецРБУ об'ємобудтресту (начальник О. І. Верзуб) з дитбудинком і ДЮСШ № 4 по підключенню їх до теплоцентралі. З вини РБУ-2 об'ємобудтресту (начальник А. О. Давидов) ще не завершено поточного ремонту в дитсадках №№ 29, 42, 59 і 62 та капітального ремонту в дитячому садку № 44. Недостатню допомогу надають підшефним школам і дитячим дошкільним установам окремі базові підприємства. Так, шефи виробничого об'єднання «Дружність» ще не закінчили поточний ремонт овочесховища і теплиці в середній школі № 19. Радгосп «Зоря» (директор Є. Г. Талпа) і БМУ-5 (начальник С. М. Кайтанов) не розв'язали проблему опалення харчоблоку і майстерень у 8-річній школі № 12. Завод «Цукрогидромаш» (директор М. С. Шаманський) не закінчив роботи по переобладнанню шкільної їдальні в середній школі № 11; швейна фабрика

зволікає з реконструкцією харчоблоку у 8-річній школі № 26; трест «Кіровоградводбуд» (начальник В. М. Пересенко) затримує ремонт гарячого і холодного водопостачання в дитячому садку № 43. Таке зволікання з підготовкою приміщень до початку занять недопустиме.

Слід відзначити ряд базових господарств, які на протязі минулих років, цього року сумісно посприяли до ремонтних робіт в підшефних школах №№ 6, 13, 15, 22, 23 і 30. Адаже на базовиків спільно з освітянами покладають відповідальність за організацію трудового виховання, навчання і професійної орієнтації школярів.

Закінчується перегляд профілів їх трудової підготовки виходячи з потреб міста в кадрах. Триває навчання старшокласників здійснюватиметься також у міжшкільному навчально-виробничому комбінаті та на навчальних ділянках базових підприємств. Старшокласники оволодівають близько трьох десятками професій, а саме: слюсарів, токарів, електро- і радіомонтажників; швачок, продавців і інших.

Нині в школах міста навчаються 34,4 тисячі учнів. З них вперше поступають поріг шкіл 860 шестиліток і 2,5 тисячі семиліток.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
громадський кореспондент «Молодого комунар»,
м. Кіровоград.

«КІРОВОГРАД—ТОЛБУХІН»

УВАГА!
ЗАВЕРШУЄТЬСЯ КОНКУРС НА КРАЩУ ЕМБЛЕМУ МІЖНАРОДНОГО КЛУБУ МОЛОДИХ МЕХАНІЗАТОРІВ «КІРОВОГРАД—ТОЛБУХІН».

Незабаром у Кіровограді відбудеться чергове засідання міжнародного клубу. Окрім інших питань на ньому будуть підбиті підсумки конкурсу на кращу емблему, оголошеного обкомом ЛКСМ України та радою клубу молодих механізаторів.

Ми вже повідомляли, що до участі в конкурсі запрошуються професіональні та самодіяльні художники, члени гуртків образотворчого мистецтва при Палацах піонерів та клубів інтернаціональної дружби.

В ескізах емблеми повинні знайти відображення дружні зв'язки трудівників Кіровоградщини та Толбукінського округу НРБ, нові елементи технічного співробітництва молодих механізаторів обох країн.

Конкурс завершується. Отож поспішайте, майстри пензля! Чекаємо нових ваших ескізів. Нагадаємо, що виконувати їх слід на креслярському папері, розмір по ширині якого не перевищує 7 сантиметрів (висота довільна). Оригінали виконуються в двох

варіантах: кольоровому — гуаш, акварель та чорно-білому — туш.

Разом з ескізами автори повинні повідомити про себе такі дані: прізвище, ім'я та по-батькові, вік, професію, домашню адресу і телефон.

Малюнки надсилайте на адресу обкому комсомолу, 316050, вул. К. Маркса, 41. На конверті обов'язково зробіть помітку: «Конкурс клубу «Кіровоград—Толбукін».

Переможці конкурсу будуть нагороджені Почесними грамотами обкому ЛКСМ України та цінними подарунками, їх буде запрошено на засідання клубу.

Тривають звітно-виборні збори у комсомольських групах. Нещодавно відбулися вони і в четвертому та восьмому конструкторських відділах Кіровоградського ВО «Дружність». Комсомольці відділів одногосподно обрали своїм секретарем Ганну ВОЛНОВЕР.

Фото І. ЯНОВЕНКА.

Експеримент розпочався

МІСЯЦЬ тому на сторінках нашої газети було опубліковано анонс, який, певно, зацікавив багатьох читачів. «Шукаємо директора! — повідомляв Кіровоградський міський комсомол. — Висувайте свої кандидатури! Пропозиції приймаються без обмежень».

Мова йшла про заміщення вакансії керівника щойно створеного міського молодіжного центру. Створеного після тривалих митарств, численних клопотань, оббивань порогів найвищих інстанцій. Як пізніше висловиться один із учасників засідання, молоді обласного центру знадобилося п'ятнадцять років, аби реалізувати ідею.

Що ж являтиме собою нове формування? Звернемося до офіційних документів. «Міський молодіжний центр створено за рішенням виконкому обласної Ради народних депутатів як експериментальне творче об'єднання, головним завданням якого буде підвищення творчої і соціальної активності молоді шляхом задоволення її насутих потреб. Молодіжний центр має стати самостійним соціалістичним підприємством в системі житлово-експлуатаційного об'єднання Кіровоградського міськвиконкому. Новій організації надано юридичні права, основні та оборотні фонди, фонд заробітної плати...».

Простіше кажучи, стала дійсністю мрія кількох поколінь сподвижників: не на словах, а на ділі виробити нову структуру комплексного виховання молоді, вітати її в життя. Для цього є всі можливості. Вже попередні пам'ятки ради переконують: активна постарався врахувати найменші нюанси молодіжного руху. Формальні і неформальні об'єднання. Хочеш займатися підоланням пам'яток історії? Будь ласка, ставь членом ремонтно-реставраційної ділянки. Маєш задатки архітектора чи дизайнера, любиш цю справу? Занесяйся до клубу «Спіраль». Крім того, клуб «Спіраль» розроблятиме моделі молодіжного одягу, діятимуть рок-клуб та клуб атлетизму, студії пластики, брейк-дансу, спробує себе в умовах самофінансування та госпрозрахунку центр науково-технічної творчості молоді. Планується також створити молодіжний житловий комплекс на реконструкції. Будинки на розі вулиць Декабристів та Леніна ремонтуватимуться і заселятимуться тими членами

МЖК, котрі займуться їх відновленням.

Та й це ще не все. Центру передано ряд приміщень з міського фонду, котрі він зможе використовувати на власний розсуд. Звісно, з користю для справи і після відповідного ремонту. Ось вони: приміщення колишньої Ковалівської церкви, фізкультурного диспансеру, колишнього магазину «Турія», старого автовокзалу, будинок І. К. Тобілевича (Карпенка-Карого), кафе «Юність», «Молода сім'я», «Крижани».

ЯК ВИБИРАЛИ ДИРЕКТОРА

ПОЛЕМІЧНІ НОТАТКИ ІЗ РОЗШИРЕНОГО ЗАСІДАННЯ РАДИ МІСЬКОГО МОЛОДІЖНОГО ЦЕНТРУ

ка», підліткові клуби міста...

Серйозна справа, як відомо, повинна мати солідну основу. Тому крім юридичних прав, наданих центру, виконком обласної Ради виділив для керівництва експериментальним творчим об'єднанням шість ставок адміністративно-керівного персоналу. Вакансію директора і мав замістити переможець відкритого конкурсу. Рішення логічне для сьогодення, позначеного новими явищами в житті країни, бурхливим наступом демократичних начал на адміністративно-командні методи керівництва.

Хто ж стане директором центру? З чого думає починати керівник свою діяльність? Чи приймуть активісти його програму? На ці та інші запитання і мало відповісти розширене засідання ради.

Неформальні стають формалістами!

Відразу скажу, що юнаки і дівчата, котрі зайняли правий ряд залу засідань міському партії, давно вже стали «формальними» — членами клубу за інтересами «Кіровець». Саме доля клубу, а вірніше — приміщення, в якому доводиться проводити свій вільний час, хвилювала молоді найбільше. Слів нема, ремонт потрібно проводити. Про це прямо сказали працівник «Кіровця» Юрій Жеребцов, кілька його вихован-

ців. Але ж коли і кому? Начальник ЖЕО В. П. Рогожа висловив: власними силами клубу, адже той на самофінансуванні... У відповідь почувся невдоволений гомін.

Брали слово і представники штабу МЖК, вносили слушні пропозиції щодо поліпшення своєї діяльності, скаржились на бюрократичні бар'єри, які доводиться долати на кожному кроці. Підкреслюю — свої. Власне, з часом

усі ці проблеми вирішуватиме центр, координуватиме роботу по напрямках. Але як саме це здійснюватиметься організаційно? Що потрібно робити вже зараз? Парадоксальний факт: про це до ворні до часу мовчали. Кожен виступаючий (а слово брали охоче, оратори висловлювалися пристрасно) критикував, скаржився, просив допомоги. І не більше. Врешті-решт не витримав керівник музичного колективу «Дружність» Олександр Агара:

— Давайте визначимося. — закликав він присутніх. — Адже мова йде про молодіжний центр, про комплексне вирішення питань...

Здається, до нього не прислухалися, бо знову в центрі уваги опинилися представники МЖК...

Що й казати, розмова була бурхливою, на запис демократії чи зорганізованості скаржитися не доводиться. Ніхто нікого не обривав, слово брали всі бажуючі. Та чи наблизилась учасники засідання хоч на крок до головного — створення справжнього молодіжного центру, котрий вирішуватиме справжні проблеми комплексного виховання молоді? Час покаже.

Хтось із присутніх висловив раціональну думку: треба пам'ятати фізичний закон збереження енергії. Стосовно підлітків, його можна сформулювати так: на які справи спрямовуватиме-

ПЕРЕБУДОВА ТВОЯ ПОЗИЦІЯ

тєся енергія — добрі чи злі — залежить від оточення. Значить, оптимальним середовищем для гармонійного розвитку юних кіровоградців повинен стати молодіжний центр. Інакше... Третєго не дано.

Замітки на полях

А потім відбулася процедура, запланованої збиралася розширений актив. Обирали бюро молодіжного центру, його директора. Обирали одногосподно, без боротьби, висування та обговорення програм майбутньої діяльності. Керівником центру став Олег Третьяков, справжній лідер «Кіровця», відмінний організатор, ентузіаст своєї справи. І — єдиний кандидат на цю посаду. А як же повідомлення в газеті, оголошення конкурсу?

— Було ще два претенденти, які згодом відмовились висувати свої кандидатури, — пояснює присутній перший секретар міському комсомолу Микола Цигульський.

І тут сталося несподіване. Керівник ЖЕО В. П. Рогожа запропонував на посаду директора одного з педагогічних організаторів підліткових клубів міста.

— Ми не можемо ставити кандидатуру на голосування, оскільки товариш не є членом ради молодіжного центру, — заперечив М. Цигульський.

Товариш, якого пропонували, (з етичних міркувань не називатиму його прізвищем), зникнові.

— Звичайно, звичайно, — погодився з думкою першого секретаря.

Не знаю, як кого, а мене цей епізод неприємно вразив. Відразу ж вгадав анонс: «Пропозиції приймаються без обмежень...». Але ж дозволять, вже обраних членів ради — трохи більше двох десятків, а кандидатів могло бути скільки завгодно... Значить, обмеження не те що були, вони — діяли. На цю обставину міському комсомолу слід було б звернути увагу читачів. Адже про рівень демократизму в суспільстві люди судять по тих живих, конкретних фактах, з якими зустрічаються в житті.

М. ЧЕРНЕНКО,
спецкор «Молодого комунар».

ЗІРНИЦЯ

Літніми

маршрутами

ДОБРОВЕЛИЧКІВКА. Майже рік тривала підготовка у туристсько-краєзнавчому гуртку районного будинку піонерів до походу в урочище Зелена брама, що в Новоархангельському районі. Було прочитано й обговорено сторінки хвилюючої книги Є. Долматовського «Зелена брама», у якій йдеться про безсмертний подвиг радянських воїнів 6-ї та 12-ї армій у межиріччі Сінохи та Ятрані. І ось нарешті п'ятиденний похід, присвячений 70-річчю Великого Жовтня. Пам'ятною сторінкою в історію походу увійшла зустріч з директором Ятранівської восьмирічної школи І. Я. Скакуном. Від нього хлопці дізналися про бій в серпні сорок першого, мужність та героїзм бійців.

ЗНАМ'ЯНКА. У місцевому СПТУ-12 стало вже доброю традицією після закінчення навчального року проводити походи місцями історичної, революційної, бойової і трудової слави нашої країни. Ось і нинішнього року юнаки і дівчата організували автономний похід до міста Чигирин. Розмістилися юнаки і дівчата у палатках на березі річки Тясмин. Учні відвідали Богданову гору, де встановлено пам'ятник Богдану Хмельницькому, поклали квіти до братської могили воїнів, котрі загинули під час Великої Вітчизняної війни.

ОЛЕКСАНДРІВКА. Минулої суботи в Олександрівському райкомі Компартії України відбулася зустріч членів бюро райкому, працівників районного та райкому комсомолу з воїнами, котрі виконували інтерзональний обов'язок в Афганістані. В обговоренні питань поліпшення роботи воїнів-інтернаціоналістів з молоддю взяли участь перший секретар райкому партії О. Г. Ладієва, сільосар Другого імені Петровського цукрокомбінату М. Крейпа, бригадир тракторної бригади № 1 колгоспу імені Держинського С. Колісник, другий секретар райкому комсомолу О. Шишка, голова колгоспу імені Кірова М. Ф. Мошуренко, голова районної ради ветеранів війни і праці П. П. Корнєєв та інші. Було створено раду і клуб воїнів-інтернаціоналістів, який очолює Сергій Колісник.

Хлопчики 41-го

Було їм тоді по чотирнадцять. Жили вони на вулиці, яка одним боком виходила до центру села, а іншим — у поле. Ного широчінь полонила цих босоногих хлопчиків, Митько Берловський, Іванко Гуменюк, Василько та Толя Завальнюк, Сергіїно Войтюк, Стюпа Осадчук, Микола Головатюк... А сміливий, випахливий Митя Берловський — справжній вояка, завжди міг знайти вихід з будь-якої ситуації. І коли доводилося визволяти кого з бід, то й тут вся надія покладалася на нього.

Всі вони були одна годинка ватага. Але в душі кожного жила своя мрія, свої надії на майбутнє. ...Війна. Страшна своєю раптовістю звістка, ввірвавшись у їхнє дитинство, не одразу збагнулася дитячою свідомістю. Уява малювала щось велике, героїчне. Здавалось, це пройде швидко, ворога буде розгромлено. Проте сталося інакше. Грізний погляд народного лиха вони побачили у сльозах матерів і батьків, коли вже на другий день війни ті пригортали до себе їхні худорляні плечі, цілували нитко стрижень голівки і, міцно стиснувши зуби, сідали на підводи, що направлялись на збірні пункти.

Хлопчики не плакали. Вони подорослішали враз, лише затиснуті вуста видавали тягар, що ліг на серце.

Потекли воєнні дні. Вчорашні бешкетники замінили старших, стали опорою

в сім'ї. Більшість зайняла місця батьків, братів у кузні, в теслярській, стали іздовниками.

Чорне крило війни скоро махнуло і над Троянкою. Одного дня в село в'їхали автомашини, підводи з евакуйованими, ішли мобілізовані воїни, Линева спека виснажувала і без того підкошених горем людей. У ті дні Хаврона Войтюк, Сергійкова мати, ледь встигала виймати хліб з печі, а син тут же виносив його на вулицю. Селяни чим могли допомагали тим, хто рухався на схід. Виносили хліб, молоко, воду. Горі було на всіх єдине.

А страшного серпневого дня в село вступили німецькі танки. Передчуття бід не примусило жителів села довго очікувати. На ранок наступного дня пролунали постріли, загудотили кулемети, загорілися артилерія. Зав'язався жорстокий бій. Наші частини, що потрапили в оточення в районі лісового масиву Зелена брама, проривалися з ворожого кільця. Бій то наростає, то затихає. Ворог змушений був відступити, і наші підрозділи прорвалися у напрямі на Первомайськ.

У цей час хлопчики були в степу, куди на світанку вигнали корів, аби ті не потрапили до фашистів. Ситуацію, що склалася, переживали по-своєму. Поки йшов бій, страх загнав їх у яри та кущі. Та тільки стіхали постріли, дитяча цікавість вивела їх із своїх схова-

нок. Іо тут, то там лежала зброя. Поступово відшукуючи один одного, товариші переборювали страх. Хотілося торкнутися автомата, іншої зброї. Вони збирали все знайдене і ховали в кушах, аби пізніше використати. Корови були забуті. І якесь невидима сила чала хлопчиків туди, де недавно гримів бій. Ледь ступили на дорогу, як із жита почули стогін. Гулячись один до одного, хлопці повільно наближались на звук.

— То, мабуть, поранений, — сказав Толя Завальнюк.

Рішення прийняли блискавично: понести солдата в село. Тихо, щоб не дізналися фашисти. Неподальк вони побачили плащпалатку. Поклали на неї бійця. І вже через годину в сідні Одарки Остапчук жінки метушилися біля пораненого. Тим часом юні рятувальники принесли ще одного. За порадом старших звели їх до порожнього будинку вчителя Чепежинського. Котрийсь із хлопчиків спіймав у полі двох коней. Раптом знову почулися постріли: фашисти добивали поранених...

За два дні в село завезли близько тридцяти бійців Червоної Армії. З дитячих рук вони потрапили у дбайливі жіночі руки лікарів М. Н. Соснових та її помічників. До цього часу пам'ять тримає прізвища окремих бійців: киргиз Дарманкул, узбек Курбанов, чуваш Рибальченко, марієць Іванов, росіянин Свиридов, татарин Кутлаєв, українець Головоко.

І. БЕЛІНСЬКИЙ.

с. Троянка, Голованівський район.

Партизанськими стежками

[Занічення. Поч. у №№ 99, 100 за 18 і 20 серпня 1987 року].

Напочатку травня 1943 року партизани-ворошиловці, залишивши Чорний ліс, перейшли до Холодного Яру. Тут вони затрималися на кілька днів. Комісар загону Семен Дзюрак, який виконував тоді і обов'язки командира, підготував радіограму на ім'я генерала Строкана, в якій повідомляв місцезнаходження загону, а також просив надіслати зброю для 500 бійців.

Радист Шутько, ознайомившись із змістом радіограми, заперечив: — Семене Зосимовичу, ця радіограма передавати не маю права!

— Радист Шутько! — почулось у відповідь, — Наказую передати негайно, інакше...

Коли у Смілі, Черкасах та інших місцях почали діяти партизани, фашисти кинули проти них загони карателів і поліції. Уночі 13 травня 1943 року партизанський загін на чолі з Дзюраком переправився через Тясмин. Попереду слася відкритий степ, яким повинні були пройти патріоти. Настав ранок. Висвітлені ранковим сонцем на голій місцевості партизани були, немов на долоні у карателів.

Тільки тепер Дзюрак пригадав поради Іллі Діброви про необхідну безпеку при переході. Але було пізно. Карателі примусили загін прийняти бій у відкритому степу. Відходячи до болота Ірдинь, партизани насочили на засідку фашистів і були вимушені зайняти тут кругову оборону. Сили були нерівними. Піднявшись у повний зріст, загинув від кулі Дзюрак. І в цей критичний момент пролунав голос начальника штабу Івана Присяжнюка: «Приймаю командування загоном! Слухайте мене!».

Тринадцять годин тривав запеклий бій. Для багатьох він став першим і останнім. Лише під прикриттям ночі з бою вдалося вийти Іванові Присяжнюку, Василеві Шутьку та місцевому партизанові з села Гутниці Гаврилові Клеві. Вони й повернулися до Чорного лісу, де зустрілися зі Скиркою.

...Старший лейтенант Іван Присяжнюк до приходу в партизанську групу Діброви проходив службу на підвільній прикордонній заставі Кушці. Хист цієї сміливої людини в повній мірі розкрився вже на окупованій території. Займаючи посаду начальника штабу, він безпосередньо брав участь в диверсіях на залізницях, у розгромах фашистських та поліцейських гарнізонів. За завданнями Скирди ходив на явки і квартири до керівників підпілля. І дуже важким відзнаком пролунала в партизанських серцях загибель Присяжнюка 28 листопада 1943 року.

Діброва з боєм переживав втрати. Після визволення села Дмитрівки Скирда запитав у нього: — Ти занедужав, Ілля?

— Ні, просто дивлюся на могили наших партизанів під старими яблунями в цьому лісцисті, А скільки їх на узліссі Холодного Яру? А скільки їх буде там, на Заході?..

Поглянув на ті могили й Михайло Скирда. Тієї години він не думає, що через рік, 14 жовтня 1944 року, а далекій Чехословаччині загине його бойовий товариш, організатор Другої Сталінської партизанської бригади безстрашний і талановитий командир Ілля Діброва. І що потім, після війни, його прах перевезуть на Батьківщину до міста Олександрії, де той покоїтиметься вічно під шелестом рідних дерев.

Радянський уряд високо оцінив бойові заслуги Діброви у захисті рідної Вітчизни, нагородивши його орденами Леніна, Червоного Прапора, Богдана Хмельницького, двома орденами Вітчизняної війни. По-своєму оцінило грізного командира і фашистське командування, оголосивши за його голову винагороду в 500 тисяч марок.

У Чехословаччині також глибоко шанують пам'ять Іллі Даниловича Діброви. На Моравсько-Словацькому кордоні на місці його загибелі встановлено пам'ятник з написом: «Тут загинув командир Другої Сталінської бригади І. Д. Діброва». А чехословацький уряд нагородив безстрашного командира вищою нагородою республіки — Військовим хрестом, присвоївши йому помертве звання генерала Чехословацької Народної Армії.

ПОВИНЕН УМІТИ КОЖЕН

Підготовка студентів Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна з цивільної оборони є невід'ємною частиною військово-патріотичної підготовки.

Кафедра ЦО інституту не обмежується лише класними заняттями. Викладачі вузу пропонують слухачам численні ленції на військово-патріотичні теми, беруть участь в роботі ДТСААФ, товариств Червоного Хреста, підготують молоді до служби в Радянській Армії. Перед студентами із спогадами виступили ветерани Великої Вітчизняної війни Ф. Н. Белявський, І. Т. Артемюк, І. В. Єгоров, Б. Л. Драгачев, П. А. Тарасенко, Д. Ю. Стельмухов, С. П. Олексієнко. А викладачі кафедри цивільної оборони стали організаторами місцяника оборонно-масової ро-

боти, який з успіхом про-

йшов у педінституті.

Численні подяки від будинкууправління, керівників громадських організацій, шкіл і підприємств надійшли на адресу наших студентів Наталі Балашової, Ніни Пантелей, Василя Дубового, Анатолія Ткаченка, Світлани Ямашкіної, які проходили педагогічну практику в школах міста.

Пропаганда славних бойових традицій ППО, поширення знань з цивільної оборони має важливе значення для формування у студентів необхідних якостей захисників Радянської Вітчизни.

І. ПІОНТКЕВИЧ, викладач Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

СТЕПОМ, СТЕПОМ...

Кіровоград — Оннікієво — Злинка — Глодоси — Липняжка — Тернівка — Кипенкувате — Підвисоке. Таким був останній шлях 6-ї і 12-ї армій, бійці яких віддали своє життя у боротьбі проти німецько-фашистських загарбників. Таких же став і 173-кілометровий маршрут курсантів Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації, які у повному військово-обмундированні часів війни повторили його. Цю військово-патріотичну акцію курсантів КВЛУЦА було присвячено 70-річчю Великого Жовтня.

С. ТКАЧ.

НЕЗАЙНЯТА ПЛОЩИНА

Видатний педагог А. С. Макаренко казав, що виховання підрастаючого покоління повинно здійснюватися на «кожному квадратному метрі». Значну частину цієї площі займають нині оборонно-спортивні табори, головне завдання яких — допільнення якості практичної підготовки юнаків до служби в армії, озброєння молоді військово-технічними знаннями.

Нинішнього року в області працювало кілька подібних таборів. Один із них у Бобринці — «Спартаківці», організований по лі-

нії обласного відділу народної освіти. Табір працював лише зміну, хоча міг би прийняти ще одну.

Мені довелося вислухати скарги комісара «Спартаківця» студента педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Олександра Телятниченка:

— Замість того, щоб проводити справді військово-спортивні заходи, нам із начальником табору випало займатися господарюванням у прямому розумінні цього слова. Не вистачало овочів, фруктів, інших необхідних продуктів, які по-

винні вводити до харчового раціону.

Додати до слів О. Телятниченка можна й те, що не вистачало військової форми, а існуюча була трирічної давності. Отож парадна форма стала повсякденною.

Нинішнього року послаблено увагу в індивідуальній роботі з допризовною молоддю. В комсомольських організаціях Петрівського, Знаменського, Добровеличківського та Новоархангельського районів тільки 15—20 процентів призовників мають комсо-

мольські доручення, молоді слабо інформовані про військово-патріотичні акції комсомолу.

Та повернемося до оборонно-спортивних таборів. Будівництво обласного табору у селі Федорівці Кіровоградського району просувається надто повільно. Облрембудтрест забуває про цей важливий об'єкт — за два роки освоєно лише 20 тисяч карбованців із ста тридцяти! Хочеться запитати в адміністрації облрембудтресту: «Коли ж молоді почне користуватися необхідною базою?»

О. СЕРЕДА, лектор Кіровоградського обкому комсомолу.

Судожиний Кур'єр

ЗА П'ЯТНАДЦЯТЬ років самостійної дослідницької роботи я навчився розпізнавати писемні пам'ятки аріо-скіфсько-етруської групи, осмислено читати їх. Існує думка щодо відсутності писемності у скіфів, мовляв, нічого було повідомляти. Намі предки скіфи мали досить високу культуру і аж дві писемності, які діяли від давньогрецької. Очевидно, скіфські жерці приклали собі монополію на володіння писемністю для того, щоб матиною силою слова записувати і відтворювати тексти ідеологічного та релігійного змісту на прославлення дії тил одноплеменників, які захоплювали для панівної верхівки багатства й землі інших народів. Жерці обожнювали тих, хто досконало володів скіфською та етруською бою: «раптово напасти, вразити ворога і вилітнути» і записували їх в епітаріях (своєрідних помпальних) на кам'яних вступлах, брідях або стелах.

Довідався, що з давніх часів скіфи, алби й туски (етруски) і записували їх в епітаріях (своєрідних помпальних) на кам'яних вступлах, брідях або стелах. Довідався, що з давніх часів скіфи, алби й туски (етруски) і записували їх в епітаріях (своєрідних помпальних) на кам'яних вступлах, брідях або стелах.

наслідком на честь мужніх воїнів, що вкрили себе божевешною славою «раптово нападаючи» (зіфайв), тих, які люблять наступати... З журналу «Кіт» я довідався про радянського вченого (не визнаного за життя) Миколу Захаровича Суслопарова, який з іншого боку штурмував це питання і встановив, що писемність скіфів це в другому тисячолітті до н. е. ма-

дія, яка є енциклопедією записів перемог аріів — парадів («царських скіфів»), здобутих ними в Середній та Малій Азії.

Залишаються білою плямою наші знання про дохристиянське письмо наших предків. Писемних пам'яток залишилось досить мало, тому що за відзначуваний період хрещення Русі їх знищували так безжалісно, як і тих, хто володів

ЛІТЕРИ НА СТАТУІ

Ця стаття — не остаточно доведена теорія, а гіпотеза, індивідуальний ракурс бачення малодослідженого історичного матеріалу.

до писемності, засвідчену на кераміці, яка, на мою думку, теж залочкована від аріів (скіфів). Він довідався, що з давніх часів скіфи, алби й туски (етруски) і записували їх в епітаріях (своєрідних помпальних) на кам'яних вступлах, брідях або стелах.

Визначний учений В. С. Драчук багато років віддав збиранню та класифікації знаків Північного Причорномор'я, видав кілька цікавих книг, де захоплено закликав шукати в туристських маршрутах стародавні знаки. У його монографії «Система знаків Северного Причорномор'я» (Видавництво «Наукова думка», К., 1975 рік) наведені не тільки окремі знаки, а й фотографії кількох цілих писемних пам'яток. А в його книзі закарбована писемна пам'ятка наших предків — Керченська плита — «енциклопедія»

технікою їх читання. На ливарній формі Х століття, знайдений на розкопках у Києві (зображення відоме мені з книги М. Ф. Котляра «Древняя Русь и Киев» (Видавництво «Наукова думка», К., 1986 рік) є писемна пам'ятка — інструкція з технології використання дорогіших металів. Дослідники помилково класифікували їх за зовнішнім виглядом як арабське письмо. Проте написи не мають нічого спільного з арабською писемністю, а є стародавній нелінійним письмом, подібним одночасно до писемності скіфів, то на писемності пеласгів, в якому ледь помітний перехід від словесно складового до лінійного літературного. Написи на ливарній формі також близькі до писемності тусків та одвіонодітій як за особливостями «прив'язування»,

ЗАХОПЛЕННЯ

так і за технікою читання. Мені відомі приклади використання в писемні аріів цілих зображень людей і тварин, виконаних шляхом прив'язування (написування) один до одного окремих знаків.

Одні із скіфських баб коло Кіровоградського краєзнавчого музею відома як «скольницька» статуя, але значення літер на фігурі дає привід назвати її «поясненням морським вождям», тому що зліва від кубка-рта нанесені знаки, які відповідають значенню етруського слова «вілія» — воно перекладається: «той, що не поважає, зник».

Той, хто навчився бачити знаки писемності на статуї з зображенням «скольницького морського вождя», зуміє розпізнати їх і на сусідній (теж безглавий) статуї, яка не має офіційної назви через відсутність свідчень про місце її знахідки, але наявність жертовної чаші на поясі свідчить, що це зображення скіфського жреця. При уважному розгляді помітите розміщення знаків писемності в вигляді «соларного знаку», яке передає невеличку поєдну: «Слава «зіфаям» (воїнам раптового нападу) морського Олівіана». З цього свідчення виникає впевненість в існуванні додержавної формувальності племен, очолюваної скіфськими вождями, і в тому, що центральною зоною «Великої Скіфії» на той час була Ольвія.

А. ГАНДРАБУРОВ,
учитель,
с. Могузне,
Кіровоградський район.

РАДИМО ПРОЧИТАТИ

ЗІЛЛЯ ШЕЙХА ОМАРА

«Шейх Омар, лікар і священик, жив у печері відлюдно. Дуже часто йому на очі з'являвся незвичайно красивий птах. Омар пробував уловити його, але замість птаха у його руках залишалися тільки духмяні квіти та лисраві плоди, що називалися кофе. Омар використовував їх як приправу для відварів, якими лікував хворих.

Ця легенда та багато інших цікавих фактів про відомий напій можна прочитати у книзі М. Пучерова «ВСЕ ПРО КОФЕ», яка вийшла у видавництві «Наукова думка». Історія, пов'язана з відкриттям тонізуючих властивостей кофе, технологія виготовлення напою та кулінарних виробів із зерен наві зацікавляють багатьох. Особливо рецепти із тих, що автор пропонує читачам.

КАВА ПО СХІДНОМУ. Беруть джезву потрібного розміру. Кавові зерна розмілюють у тонкий порошок. У джезву кладуть цукор та заливають свіжою водою. Після того, як вода закипить, додавають порошок кави. Підімається піна. Каву підігрівають двічі три рази, не доводячи до кипіння.

МАРМУРОВА КАВА. Це не лише смачна, а й рясна нава з молоком. Готують її так: тепле молоко у невеличкій кількості наливають на дно чашки, а потім додають каву. Перемішувати напій не потрібно.

В. ГРИШИН.

ТВОРЧІСТЬ

Мільйон червоних троянд

Це перекладені українською мовою слова недавньої популярної пісні, присвяченої видатному грузинському художнику Ніко Піросманішвілі. Пісня передає сюжет однієї з легенд про нього.

У легендах про цю людину стереотипи ввічливо підходять на кожному кроці: стереотип сироти, відданого в слуги, стереотип убогого художника, який не має грошей на фарби, стереотип мученика, якого заклали в недрюгу.

Ми справді знаємо про Піросмані дуже мало. Ми не знаємо простого — року його народження. Утвердилось 1862 рік як найдостовірніша дата. Отже, нинішнього року — 125-літній ювілей митця.

На виставці «Мішень», на якій уперше у 1913 році демонструвалися його роботи, вони показувалися поруч із дитячими малюнками, безіменними висівками та картинками ще двох любителів. Художником шире захоплювалися, але головним чином як одним

із представників найвагомішого мистецтва. Потім, і досить швидко, його почали співставляти з Анрі Руссо, який до того часу вважався найважливішим художником-примітивістом.

Велика кількість його творів — це портрети реальних людей, і не тільки такі, як «Портрет Олександра Таранова» або «Портрет залізничника. Мишко Метхелі». Це й ті, на яких не вказано ніякого імені, які дають та звично сприймаються як відображення характерних типів тифліського життя — «Дівчинка», «Повар», «Дівчина з повітряною кулею» та інші.

Сьогодні Ніко Піросманішвілі відомий усьому світові. Його твори зберігаються у великих музеях та репродукуються в альбомах, книгах, каталогах. Його виставки з величезним успіхом демонструються в європейських столицях. Його творчість співставляють з творчістю видатних майстрів різних часів та народів. Про нього складають вірші та поеми, йому присвячують виставки та кінофільми. Геній ХХ століття Пабло Пікассо не задовго до своєї смерті малював його портрет...
Г. ХАРИТОНОВ.

НЕДІЛЯ 23 СЕРПНЯ

▲ ЦТ (I програма)
7.00 — «80 хвилин». 8.30 — Ритмічна гімнастика. 9.15 — Тиринк «Спортлото». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радянському Союзу. 11.00 — Радіо на пошту. 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — Сільська година. 13.30 — Музичний кіоск. 14.00 — Здоров'я. 14.45 — Фільм — дитин. «Фрак для паяльця», 16.00 — До національного симфонічного оркестру Румунії. Для вивчення Програма телебачення Румунії. 17.00 — Всесоюзний телеконкурс «Товариш пісня». 17.30 — Музичний кіоск. 18.00 — Міжнародна пісня. 18.45 — Музична комедія «Орден Бурдана». 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Концерт майстрів мистецтва. 22.00 — Молоді Естонії. РТР у Державному Центральному концертному залі. 23.30 — Футбольний огляд.

▲ УТ
10.00 — Новини. 10.15 — Ритмічна гімнастика. 10.45 — Співачі заслужені артисти УРСР. Н. Яремчук. 11.00 — «Аудіон Ідей». 11.35 — Художній фільм із субтитрами «Люблю. Чекаю. Очікую». 12.50 — Новини. 13.00 — Музичний кіоск на задоволення. 14.00 — «Мелодія». Пригартуйтеся. Концерт. 15.00 — «Село і люди». 15.30 — «Імпровізація». Естрадна програма. 16.00 — «Славя солдату». 17.00 — Музичний кіоск. 17.10 — До 70-річчя Великого Жовтня. «Діно слово». 17.55 — «Дефіцит». Виступи. 19.00 — Акустична камера. 19.35 — Продовження виступи «Дефіцит». 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Вперше на екрані РТР фільм «Остання індульгенція».

▲ ЦТ (II програма)
8.00 — На зарплату ставати. 8.20 — Документальний фільм. 9.15 — Російська мова. 9.45 — Із скарбниці світової музичної культури. Д. Шостакович. «Пісня про Леніна». 10.30 — Програма «Камчатської» студії телебачення. 11.45 — Чемпіонат Європи з водних видів спорту. 12.10 — Людина і анімо. 12.40 — Фільм-монументальний про творчість В. Маяковського. «Револьюція покликання». 4 серія. «Я знаю силу слів». 14.15 — Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселка». «Кінематограф» (Афганістан). 14.35 — Фестиваль національних театрів України. Н. Матуковський. «Посидів». Фільм-вистава Білоруського драматичного театру ім. Я. Кольса. 16.25 — У світі творчості. 17.25 — Світ і молоді. 18.00 — Твоє Адам запрошує. 19.15 — Хочеш на виставу. Чемпіонат Європи. 20.00 — Збірка Франції. Збірка СРСР. 2 тайм. 19.50 — Виступає ансамбль «Ретро». 20.00 — Вечірня нава. — Чемпіонат Європи з водних видів спорту. 21.00 — «Час». 21.50 — Фільм «Три дні і три ночі».

Вільшанський РК ЛКСМ України вітає з одруженням секретаря комітету комсомолу нолгоспу «Роза» Олега ШВЕЦЯ і вкладає дитячої школи мистецтва, члена комітету комсомолу райвідділу культури Ірину ПОПІК.

ФУТБОЛ: «ЗАКАРПАТ-ТЯ» (Ужгород) — «ЗІР-КА» — 4:0.

Заст. редактора
А. БЕЗТАКА.

До фінішу — чотири тури

Учасникам цього шахового конкурсу пропонуємо перші рішення завдань шостою туру:

ЗАВДАННЯ № 11

1. Kg4! Фd4. 2. Фсb+! Ф:сb. 3. К:f6X.
2. Kg4! Cd4. 2. Кс3 Сс3. 3. Фе5X.

ЗАВДАННЯ № 13

Білі: Крd3, Тс6, Тh1, п. h6 (4).
Чорні: Кf2, п. a4, b7 (3).
Білі починають.
Мат у чотири ходи (4 очка).

ЗАВДАННЯ № 14

Білі: Крe1, Фе3, Та3, Тd7, Са6, Сg7, Кg5, Kh8, п. e6 (9).
Чорні: Крe8, Фd8, Те5, Ch1, Ке3, п. e6, e2, e7, f5, f6 (10).
Білі починають.
Мат у три ходи (3 очка).

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів: комуністичного виховання — 2-59-82; комсомольського життя та економіки — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обласного Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.